

## שיעור נג

מ"ע קסו. מל"ת שכו. מ"ע קסז. מל"ת שכח. קצט.

**מצוה קסו** היא שצונו לשבות ממלאכה ביום ראשון של סוכות. והוא אמרו יתעלה ויתברך שמו ביום הראשון מקרא קדש. (אמור אל הכהנים, זמנים הלכות שביתת יו"ט פ"א):

**מצוה שכו** הזהיר מעשות מלאכה ביום ראשון של חג. והוא אמרו כל מלאכת עבודה לא תעשו. (שם, שם):

**מצוה קסו** היא שצונו לשבות ממלאכה ביום שמיני מחג הסוכות. והוא אמרו יתעלה וביום השמיני מקרא קדש. ודע שזאת השביתה המוטלת עלינו בכל יום ויום מאלו הששה ימים דינם דין אחד ולא יחוד להם ליום זולת השביתה ההיא, וכן אוכל נפש מותר לנו לעשותו בכל יום טוב. וכבר התבאר משפטי השביתה הזאת במסכת יום טוב. אולם השביתה המוטלת בשבת ויום הכפורים היא גם כן השביתה ההיא בעצמה ותוספות רבות כי אינו מותר בשני ימים אלו אוכל נפש, ויש גם כן דברים מותרים ביום טוב ואסורין בשבת ואע"פ שאינן אוכל נפש כמו שהתבאר במסכת יו"ט. (אמור אל הכהנים, זמנים הלכות שביתת יו"ט פ"א):

**מצוה שכח** הזהיר מעשות מלאכה ביום שמיני של חג. והוא אמרו כל מלאכת עבודה לא תעשו. ודע שאלו הששה ימים טובים כל מי שיעשה מלאכה איזו שתהיה באיזה יום מהם לוקה אלא אם כן תהיה מלאכה ממה שיצטרך באוכל נפש כמו שבא בכתוב באחד מהם אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם, והוא הדין לשאר יום טוב. וכבר התבאר משפטי מצוה זו במסכת ביצה. (שם, שם):

**מצוה קצט** הזהירנו מאכול חמץ אחר חצות ביום ארבעה עשר בניסן. והוא אמרו לא תאכל עליו חמץ, וכנוי עליו שב על כבש הפסח שאנו חייבין לשחוט בין הערבים יום ארבעה עשר בניסן, ואמר מעת שיגיע זמן שחיטתו לא תאכל עליו חמץ. ובגמרא פסחים מניין לאוכל חמץ משש שעות ולמעלה שהוא בלא תעשה שנאמר לא תאכל עליו חמץ, ושם נאמר דכולי עלמא מיהא חמץ משש שעות ולמעלה דאורייתא, וכן מצאנו בכל הנוסחאות המדויקות שנקראו לפני זקני התלמוד, ושם אמרו בטעם איסור אכילת חמץ בששית עבדי רבנן הרחקה יתירא כי היכי דלא ליגע באיסורא דאורייתא. ומי שעבר ואכל חמץ אחר חצות לוקה. וכבר התבאר דיני מצוה זו בתחלת פסחים. (ראה, זמנים הלכות חמץ ומצה פ"א):